

Dương Lệ

Lời tỏ tình của mùa thu

Tôi thầm thích cậu ấy từ lâu. Thực ra tôi vào thành phố Hồ Chí Minh cũng vì cậu ấy. Từ Bắc đi vào Nam là một chặng đường rất dài. Nhưng trong khi bốc thăm công việc, một là ngoài Bắc, hai là vào trong Nam, tôi đã ngay lập tức chọn vào Nam theo cậu ấy, rồi bỏ cả gia đình tôi.

Tôi làm việc cùng công ty với cậu ấy. Tôi là nhân viên, còn cậu ấy là trưởng phòng. Nên cậu ấy thường hay sai tôi làm cái này cái khác. Và tôi luôn lặng lẽ làm theo. Chẳng hạn, sau giờ làm, cậu ấy bảo tôi phải đi đánh cầu lông với cậu ấy. Vậy là tôi đi đánh cầu lông. Có hôm, tối mịt tôi mới về đến nhà. Vì quá bữa, không còn có hàng cơm nào mở cửa nữa, nên tôi đành ôm cái bụng đói meo.

Sinh nhật tôi, cậu ấy không bao giờ đến. Năm nào, người bưu tá cũng vác hoa của cậu ấy đến tặng tôi, không thay đổi. Nhưng tôi cũng không trách cậu ấy đến nửa lời.

Năm tôi 25 tuổi, tôi gửi chị gái đang ở nước ngoài mua hộ một hộp sôcôla Bỉ. Hộp sôcôla rất đắt vì tôi đã phải để dành cả tháng lương mới mua được. Tôi định sẽ tặng cậu ấy, bày tỏ tình cảm của tôi ấp ủ trong suốt thời gian qua. Nhưng đi đến trước cửa nhà, nghe tiếng cậu ấy nói với mẹ vọng ra: “Con chỉ coi Châu là bạn”, tôi chạy một mạch về phòng, khóc ướt hết cả hộp

sôcôla ngon lành. Đến hôm sau, tôi mở ra thì không thể nào ăn được nữa. Tôi cũng chỉ khóc thê thoi, chứ chẳng dám nói với cậu ấy.

Hai năm nữa trôi qua, một hôm tôi nhận được điện thoại của mẹ tôi gọi về Bắc vì chị họ tôi cưới. Tôi vẫn còn băn khoăn. Nhưng có lẽ tôi sẽ về. Tôi đã đến tuổi phải lấy chồng rồi. Tôi gọi điện để hẹn gặp cậu ấy lần cuối. Cậu ấy cũng bảo là có chuyện muốn nói với tôi và hẹn ở công viên vào buổi sáng của một ngày chủ nhật.

Tôi ra công viên “Hàn Quốc” khi mặt trời vừa ló dậy. Có gió nhẹ thổi. Gọi là công viên “Hàn Quốc” vì ở đây có nhiều cây cỏ thụ, mùa thu trút lá trải vàng cả mặt đất. Vì có gió nên thỉnh thoảng đám lá vàng lại dậy lên xao xác. Tôi ngồi ở ghế đá trong công viên. Cậu ấy vẫn chưa tới.

Bọn trẻ con đang nô đùa trước mặt. Một đàn bồ câu chốc chốc sà xuống mổ mẩu bánh mì của bọn trẻ làm rơi. Tôi bồi hồi nhớ đến tôi và cậu ấy thuở bé. Chúng tôi học cùng một lớp, hơn nữa lại cùng một bàn. Cậu ấy hay giựt tóc tôi rồi đưa vào lòng bàn tay sau đó thổi tung lên. Mỗi lần như thế, tôi lại đuổi cậu ấy chạy khắp lớp.

Tôi cứ ngồi mà che miệng cười một mình. Cậu ấy vẫn chưa tới, dù đã quá nửa tiếng rồi. Tôi gọi điện cho cậu ấy nhưng: “Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được. Xin quý khách vui lòng gọi lại sau”. Cậu ấy tắt máy. Hay là cậu ấy đang đến? Nghĩ vậy, tôi yên lòng.

Một tiếng rồi hai tiếng trôi qua. Mặt trời lên cao dần. Nắng phủ đầy mặt đất. Ven đường, cỏ may tím và lau trắng phát phơ. Người đạp xe, người đi bộ

nhộn nhịp. Một cô gánh hàng hoa đi bán. Trên gánh hàng, có những chùm thược dược đỏ, và đoá loa kèn trắng. Một cậu bé kéo mẹ ra mua. Họ mua những bông loa kèn trắng muốt.

Tôi bắt giác nhớ về những luống hoa thược dược đủ màu sắc sỡ: trắng, đỏ, tím, vàng... trên đường ngày xưa chúng tôi đến trường. Tôi từng ngồi giữa vườn hoa suốt cả một buổi chiều. Còn cậu ấy chạy trên đường cỏ cách tôi một đoạn khá xa, tay vừa ôm cặp vừa gọi:

- Sao cậu lại nghỉ học thế...ế? Nếu cô giáo biết được sẽ bị phạt đấy... ầy!

Khi đã đến chỗ tôi, cậu ấy thở hỏn hển, mở cặp lấy ra cuốn vở của tôi:

- Tớ chép bài hôm nay hộ cậu rồi đấy. Cậu hứa là lần sau không được trốn học nữa đi.

Tôi gật đầu lia lịa:

- Tớ biết rồi. Tớ sẽ không trốn học nữa – Nghĩ đến sẽ bị cô giáo đánh đòn, tôi thấy rùng cả mình. Tôi nói:

- Cảm ơn nhiều.

Cậu ấy cười với tôi. Tôi thấy nụ cười của cậu ấy dễ thương quá, dù cái răng cửa mới nhỏ, làm sút mất một khoảng khi cười. Nhưng mặt cậu ấy rất xinh, vì làn da trắng hồng.

Tôi chìm trong những ý nghĩ miên man về quá khứ và tiếc là tôi không được phép ở bên cậu ấy mãi. Tôi nhìn đồng hồ. Tại sao cậu ấy vẫn chưa đến nhỉ? Không biết có chuyện gì xảy ra không? Tôi gọi điện về nhà cậu ấy. Mẹ cậu ấy - người mà tất nhiên cũng biết tôi từ bé - cầm máy.

- Bác ơi, cháu là Châu đây ạ. Cháu muốn hỏi về Quang (tên của cậu ấy).

- Nó đi từ sáng, cháu ạ. Vừa nãy, nó mới gọi điện cho bác. Nó bảo trưa nay

không về ăn cơm, vì đi gặp người yêu thì phải - Tiếng từ đầu dây bên kia.
- Vậy ạ? Dạ vâng, cháu cảm ơn bác.

Tôi gấp máy di động cầm ở trong tay. Sao cậu ấy lại không gọi cho tôi chứ? Hay là cậu ấy đã quên cuộc hẹn này? Cậu ấy thật là đáng trách. Tôi gọi điện cho cậu ấy. Cậu ấy vẫn tắt máy, nên tôi nhắn tin bảo là tôi đang chờ và hỏi xem cậu ấy có đến được không?

Mặt trời đã lên ngang đỉnh đầu. Lũ trẻ vừa bước bộ về nhà vừa đùa nghịch. Quá 1h chiều, bụng tôi quặn lên vì đói. Tôi sợ rằng lúc này cậu ấy đến sẽ không thấy tôi nên chạy ù ra hàng bánh mì trước mặt, mua một chiếc bánh mì trứng và nhanh chóng trở lại. Tôi hỏi người công nhân vệ sinh đang quét lá gần chỗ ghé đá tôi ngồi:

- Chị ơi, chị có thấy ai đến đây lúc em chạy ra ngoài kia không ạ?

Chị công nhân lắc đầu và cúi xuống quét tiếp.

Tôi vừa ăn bánh mì vừa nhắn tin cho cậu ấy. “Mình đang chờ cậu đấy. Cậu đến nhé. Vì không biết bao giờ chúng ta có thể gặp lại”. Tôi bấm số gửi tin đi.

Tôi thấy lạ là ở thành phố Hồ Chí Minh mà cũng có hoa sữa. Mùi hoa sữa giờ đang thơm ngào ngạt trước mũi tôi. Hoa sữa trắng ngần, nở thành từng chùm. Tôi nhớ những mùa thu trước, ngày mà chúng tôi học cấp 2. Tôi và cậu ấy nhặt những quả bàng chín rụng vào mùa thu, ghè ra rồi lấy nhân bên trong, ăn rất bùi. Năm ấy, mặt đất đã hết những quả bàng rụng, cậu ấy trèo lên cây hái, không may bám phải cành mục ngã nhào xuống đất. Chân phải bó bột suốt hai tháng. Tôi cứ khóc mãi.

Hoàng hôn đã buông xuống từ lúc nào không hay. Ráng đỏ đọng đầy những chiếc lá vàng theo gió rơi xào xạc. Rồi lại một mùa thu nữa, cậu ấy theo gia đình vào thành phố Hồ Chí Minh. Từ đó, chúng tôi bất tin nhau. Không ngờ khi tôi học xong Đại học, cậu ấy lại đến tìm tôi, đưa cho tôi địa chỉ nơi làm việc trong thành phố Hồ Chí Minh. Điều đó đã thay đổi cả cuộc đời tôi cho đến bây giờ.

Tôi thực sự muốn gặp cậu ấy lần nữa. Có lẽ ông trời không thương tôi. Hoặc là giữa tôi và cậu ấy vốn không có duyên thì sao? Tôi ứa nước mắt. Thời gian như thúc giục. Tôi không thể chờ đợi được nữa. Tôi đứng dậy và bước đi. Hình như có tiếng ai đó gọi. Nghe rất gần.

- Châu à.

Tôi ngoảnh lại. Đứng trước mặt tôi là cậu ấy. Tôi nói:

- Sao bây giờ cậu mới đến? Mình đợi cậu đến giờ mỗi chân quá.

- Mình xin lỗi. Thực ra, mình đứng ở đằng sau cây cổ thụ và trông thấy cậu từ sáng đến giờ - cậu ấy có vẻ ngập ngừng – Vì mình muốn biết tình cảm của cậu dành cho mình như thế nào.

Tôi nhìn cậu ấy vẻ ngạc nhiên:

- Cậu đứng sau cây cổ thụ hả?

Cậu ấy khẽ gật đầu. Tôi nghĩ: “Tại sao cậu không đi ra? Tại sao cậu lại để mình chờ lâu vậy chứ?”.

- Trời cũng tối rồi. Mình muốn mời cậu đi ăn để thay lời xin lỗi được không? - Cậu ấy nói.

Không ngờ tôi đồng ý ngay. Chúng tôi bước vào một quán ăn.

Cậu ấy gọi hai suất pizza lớn và gọi một chai rượu vang. Cậu ấy bảo:

- Cậu ăn nhiều vào. Cả trưa ăn mỗi mẩu bánh mì trứng, chắc là đói lắm.

Tôi tròn mắt ngạc nhiên:

- Ăn bánh mì trứng?

- Ủ. Cậu quên mất là mình theo dõi cậu sau cây cổ thụ à - Cậu ấy cười – Mà cậu bảo có chuyện gì muốn nói với mình phải không?

- À... – Tôi tự nhiên không biết nói gì - Thực ra là bác mình tổ chức đám cưới cho chị họ mình vào ngày kia. Mình muốn hỏi là cậu có thể đi cùng mình về Bắc... được không? Ý mình là công chúa Lọ Lem muốn đi cùng Hoàng tử ấy mà.

- Sao cậu lại nói thế? - Cậu ấy ngừng một lúc, đưa tay lên giúi đầu tôi xuống. Tôi cũng định nói: “Mình muốn tạm biệt cậu vì sẽ về Bắc luôn” nhưng không hiểu sao lại buột miệng nói như thế. Thấy cậu ấy sững sờ, tôi ngượng quá chữa lại:

- Mình nói đùa đấy. Cậu đâu có phải là người yêu mình, cậu về làm gì chứ. Từ Nam ra Bắc cũng xa lắm mà. Nhưng mà... mình định về hẳn luôn. Cả gia đình mình luôn rất mong mình về.

Cậu ấy nhìn thẳng vào mắt tôi:

- Cậu sẽ quay lại chứ?

Tôi hạ mắt xuống để tránh cái nhìn của cậu ấy.

- Quay lại ư? Mình nói là mình sẽ về Bắc luôn ấy mà.

Tôi nghĩ chắc cậu ấy chẳng để tâm đến lời của tôi.

- Nếu mình cầu hôn cậu thì sao? Ý mình là hoàng tử Lọ Lem cầu hôn Công chúa xinh đẹp ấy mà - Cậu ấy bỗng nói - Cậu đồng ý với mình chứ?

Tôi ngạc nhiên không hiểu. Cậu ấy lại xin lỗi tôi.

- Xin lỗi vì mình và bác đã nói dối cậu. Cậu không phải về đám cưới chị họ đâu, vì không có đám cưới nào cả. Tháng trước, mình đã gọi điện cho mẹ cậu và xin ý kiến bác về việc mình sẽ cầu hôn cậu. Mình sợ cậu không đồng

ý, nên mình và bác đã bịa ra chuyện cưới người chị họ để cậu và mình sẽ ngoài Bắc ra mắt hai bác.

Cậu ấy lấy trong người ra chiếc hộp đựng nhẫn, mở ra trao vào lòng bàn tay tôi.

- Mình không hiểu – Tôi nói - Nếu cậu yêu mình thì tại sao có lần, khi mình đến trước cửa nhà cậu, cậu lại nói với mẹ: “Con chỉ coi Châu là bạn” chứ?

- Cậu đã nghe được câu đó sao? Mình đã hiểu tại sao lúc mình ra, lại thấy cậu cầm hộp sôcôla chạy đi rồi. Châu này, sao cậu lại không ở lại một chút nghe câu chuyện của mình và mẹ mình hôm ấy chứ. Về sau của cậu nói đó là: “Con chỉ coi Châu là bạn – Con sợ cô ấy sẽ nghĩ con như vậy mẹ ạ”.

Mình không biết nói thế nào nữa. Mình yêu cậu.

Cậu ấy nhìn vào mắt tôi.

- Em đồng ý làm người vợ hiền của anh được không?

Cậu ấy bỗng bước lại gần tôi, quỳ xuống nâng tay tôi lên, nắm vào lòng, hỏi. Không biết là có bao nhiêu người đang nhìn tôi. Nước mắt tôi tràn ngập hai bên má. Những giọt nước mắt của hạnh phúc.

Ngoài cửa, mùa thu đang về. Có ai nghe được lời tỏ tình của mùa thu?

Nguồn: Tác giả / VNthquan - Thư viện Online

Được bạn: Thanh Vân đưa lên

vào ngày: 10 tháng 12 năm 2009